

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/47/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418201654
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1418201654.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobkyne: V. P. N. Z. V. E. Y. M. Á., N. F.P. X.XX.XXXX, C. A. A., W. D. Č.. XXXX/XX A., zastúpená DLMU Gabriško s.r.o., IČO: 47 236 469, Bratislava, Cukrová č. 14, za ktorú koná JUDr. Juraj Gabriško, proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, IČO: 00 603 481, Bratislava, Primaciálne nám. č. 1, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Mestská časť Bratislava-Dúbravka, IČO: 00 603 406, Bratislava, Žatevná č. 2, zastúpená JUDr. Ľuboslav Kašuba, advokát, Bratislava, Na vříšku č. 1, o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava IV) zo dňa 20. apríla 2023, č. k. 9 C 19/2018-353, v znení opravného uznesenia zo dňa 5. marca 2024, č. k. B4-9 C 19/2018-404, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava IV) zo dňa 20. apríla 2023, č. k. 9 C 19/2018-353, v znení opravného uznesenia zo dňa 5. marca 2024, č. k. B4-9 C 19/2018-404, potvrdzuje.

II. Žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznáva každému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Rozsudkom zo dňa 20.4.2023, č. k. 9 C 19/2018-353, v znení opravného uznesenia zo dňa 5.3.2024, č. k. B4-9 C 19/2018-404, súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne a žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozsudok právne odôvodnil ustanoveniami § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, § 151o ods. 1, § 151n ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej aj „cestný zákon“ alebo „zákon o cestnej premávke“). V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa domáhala určenia, že ako vlastníčka nehnuteľností vedených na LV č. XXXX, K. Ú. F., Y. A. - V. Č. F., okres Bratislava IV - rodinného domu súpisné č. XXXX postaveného na parc. CKN č. XXXX/X a pozemkov parc. CKN č. XXXX/X - záhrady o výmere 76 m², parc. CKN č. XXXX/X - zast. plochy a nádvoria o výmere 114 m² a parc. CKN č. XXXX/X - záhrady o výmere 72 m², má právo zodpovedajúce vecnému bremenu spočívajúce v práve prechodu a práve prejazdu motorových vozidiel na úkor vlastníka pozemku parc. CKN č. XXXX, vedeného na LV č. XXX M. K. Ú. F., Y. A., V. Č. F., okres Bratislava IV, ako je vymedzené v geometrickom pláne č. XXXX/XXXX, zo dňa 5.3.2018, vyhotovenom geodetom Ing. W. V., čomu zodpovedá diel č. X o výmere 171 m² a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že je výlučnou vlastníčkou vyššie uvedených nehnuteľností vedených na LV č. XXXX nachádzajúcich sa v k. ú. F. Nadobudla ich na základe kúpnych zmlúv zapísaných do katastra nehnuteľností vkladmi pod č. M.-XXXX/XXXX, zo dňa 30.6.2000 a pod č. M.-XXXX/XX,

zo dňa 16.12.2005. Teda vlastní ich už viac ako desať rokov (konkrétne 18 a 13 rokov). Žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti priamo susediacej s jej nehnuteľnosťami - pozemku parc. č. XXXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere 3850 m², vedeného na LV č. XXX. Táto parcela v súčasnosti slúži ako park, sú na nej len voľne nasadené dreviny a cez túto parcelu prechádza aj miestna komunikácia, ktorá tvorí jedinú prístupovú komunikáciu na jej nehnuteľnosti. K jej rodinnému domu, na jej dvor a do garáže, vedie vzhľadom na jeho polohu jediná prístupová cesta po miestnej komunikácii, ktorá vedie po okraji parcely CKN č. XXXX vo vlastníctve žalovaného a vyúsťuje na hlavnú cestu nachádzajúcu sa na parc. CKN č. XXXX/X P. Č.. XXXX/X (cestné spojenie Ž. - T.É.). Žiadna iná prístupová cesta motorovým vozidlom k jej nehnuteľnostiam nevedie, nikdy ani nevedla a nie je vzhľadom na priestorové usporiadanie ani možná, nakoľko z opačnej strany ňou vlastnených nehnuteľností sa nachádzajú záhrady a rodinný dom vo vlastníctve iných fyzických osôb. Žalobkyňa v žalobe ďalej uviedla, že v septembri 2017 Mestská časť Bratislava-Dúbravka, z jej bližšie neznámeho dôvodu a titulu, svojvoľne osadila na predmetnej miestnej komunikácii tvoriacej hranicu medzi jej nehnuteľnosťami a parcelou žalovaného CKN č. XXXX (komunikácia sa nachádza na parc. č. XXXX) železné zábrany, ktoré neskôr vymenila za zábrany kamenné. Tieto zábrany jej znemožňujú akýkoľvek iný ako peší prechod cez komunikáciu na hranicu jej parciel a parc. CKN č. XXXX vo vlastníctve žalovaného. Uvedeným konaním jej Mestská časť Bratislava-Dúbravka fakticky znemožnila vjazd a prejazd akéhokoľvek vozidla po uvedenej komunikácii. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná miestna komunikácia tvorí jedinú prístupovú cestu k jej nehnuteľnostiam - do dvora a garáže jej domu, stratila v dôsledku takéhoto konania mestskej časti akúkoľvek možnosť dostať sa na jej nehnuteľnosti motorovým vozidlom. Mestská časť Bratislava-Dúbravka svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že komunikácia nie je určená pre motorové vozidlá. Žalobkyňa uviedla, že je invalidnou dôchodkyňou a prístup motorovým vozidlom do jej domu je pre ňu úplnou nevyhnutnosťou. Mestská časť Bratislava-Dúbravka jej na jej opakované sťažnosti uviedla, že nehnuteľnosť nie je v jej vlastníctve, ale vo vlastníctve žalovaného. V nadväznosti na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.1.2018, č. k. 7 Co 4/2018-79, si nechala vyhotoviť geometrický plán, v ktorom je presne zachytená časť nehnuteľnosti parc. č. XXXX, na ktorej žiada vyznačiť vecné bremeno - právo prejazdu cez parcelu. Žalobkyňa ďalej uviedla, že na prístup na ňou vlastnené nehnuteľnosti dlhodobo a pokojne využívala miestnu komunikáciu - parc. č. XXXX viac ako 10 rokov, bez akéhokoľvek rušenia žalovaným a nikto jej právo nespochybňoval, a to až do momentu, kedy mestská časť nainštalovala na parc. CKN č. XXXX sporné zábrany. Uvedené právo vjazdu a prejazdu motorovým vozidlom realizovala v dobrej viere (dobromyseľne), nakoľko bolo evidentné a logické, že sa jedná o jedinú komunikáciu, ktorá zabezpečuje prístup k jej nehnuteľnostiam a nakoľko bola presvedčená, že miestna komunikácia, ktorá vedie k jej nehnuteľnostiam je určená práve na prístup k nehnuteľnostiam v zástavbe popri miestnej komunikácii. Predmetné nehnuteľnosti a komunikácia boli nerušené, dlhodobo a v dobrej viere užívané aj jej právnym predchodcom - bývalým vlastníkom jej nehnuteľností.

1.2. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že podľa územnoplánovacej informácie vyhotovenej k žiadosti žalobkyne zo dňa 19.3.2018, kde žalovaného vyzvala k súčinnosti pri uzavretí vkladuschopnej listiny na zápis práva zodpovedajúceho vecnému bremenu - práva prechodu a prejazdu cez pozemok reg. „C“ parc. č. XXXX, podľa priloženého geometrického plánu č. XXXX je parc. č. XXXX súčasťou územia, pre ktorý Územný plán Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, rok 2007, stanovuje funkčné využitie územia: viacpodlažná zástavba obytného územia, č. funkcie XXX. V stanovisku je výslovne uvedené, že v súčasnosti sa na predmetnom úseku parcely nachádza chodník. V stanovisku oddelenia dopravného inžinierstva sa uvádza, že záujmová časť parcely, na ktorej má byť zriadené vecné bremeno, je tvorená čiastočne chodníkom pre peších vedeným od existujúcich bytových domov k D. ulici a čiastočne zeleňou. Ďalej je v stanovisku uvedené, že záujmová časť parcely nie je prístupovou komunikáciou s parametrami a technickým riešením určeným na prejazd vozidiel. V prípade prejazdu by dochádzalo ku kolízii s chodcami. V ďalšom žalovaný poukazoval na základné predpoklady vydržania, ktorými sú: spôsobilý predmet vydržania, spôsobilý subjekt, oprávnenosť držby, dobromyseľnosť vydržateľa, nepretržitosť držby počas celej zákonom stanovenej doby. Žalovaná však nespĺňa štyri z nich. Predmetný pozemok nie je predmetom spôsobilým pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu - práva prechodu a prejazdu z dôvodu, že záujmová časť daného pozemku je chodníkom. Podľa vyjadrenia Mestská časť Bratislava-Dúbravka zo dňa 14.9.2018, na pozemku parc. č. XXXX sa nachádza vnútroblokový chodník, ktorý neslúži miestnej doprave, nie je tak stavebne a konštrukčne stavaný a nie je zaradený do sietí miestnych komunikácií. Na to, aby sa o miestnu komunikáciu jednalo, musela by komunikácia slúžiť miestnej doprave a zároveň by musela byť zaradená do sietí ciest, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ďalej uviedol, že iní účastníci cestnej premávky než chodci nesmú chodník používať. Vo vyjadrení mestskej časti je

ďalej uvedené, že udeľovať povolenie na jazdu motorovým vozidlom po chodníku je podľa zákona č. 135/1961 Zb. vo výlučnej právomoci cestného správneho orgánu. Zopakoval, že žalobou dotknutá časť parcely č. XXXX je chodníkom, ktorý môžu chodci užívať voľne bez obmedzení. Predmetný pozemok v rozsahu vyznačenom v geometrickom pláne nie je spôsobilým predmetom pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Druhým a tretím absentujúcim predpokladom vydržania je oprávnenosť držby a preukázanie jej dobromyseľnosti. Tvrdenie žalobkyne, ktorá bez akéhokoľvek ďalšieho zdôvodnenia zdôrazňuje, že prístup na ňou vlastnené nehnuteľnosti dlhodobo a pokojne využívala bez spochybňovania jej práva a rušenia zo strany žalovaného, až pokým sa neosadili zábrany a že právo vjazdu a prejazdu realizovala dobromyseľne, nakoľko podľa nej je evidentné a logické, že sa jednalo o komunikáciu, ktorá je určená na zabezpečenie prístupu k jej nehnuteľnostiam, je nedostatočné. Žalobkyňa v žalobe neuviedla žiadny dôvod, ktorý by mohol byť len domnelým, avšak dostatočne preukazujúcim, že žalobkyňa sa oprávnenne môže domnievať, že je držiteľkou práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Žalovaný sa stotožnil s argumentáciou Mestskej časti Bratislava-Dúbravka v tom, že je nemysliteľné, aby ktokoľvek svojvoľným porušovaním dopravných predpisov po 10-tich rokoch (v tomto prípade zákazu jazdy motorovým vozidlom po chodníku) získal či už právo prejazdu, alebo akékoľvek iné právo. Pretože žalobkyňa dobromyseľnosť a oprávnenosť držby nepreukázala, nie je možné, aby preukázala poslednú podmienku vydržania, ktorou je nepretržitosť oprávnenej držby počas celej zákonom stanovenej doby.

1.3. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že na základe § 52 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, iní účastníci cestnej premávky než chodci nesmú chodník používať. To neplatí, ak dopravnou značkou alebo dopravným zariadením je určené inak. Zákon teda nekladie prekážku k tomu, aby bola udelená z tohto pravidla výnimka. Tvrdenie žalovaného o tom, že považuje za dostatočne preukázané, že žalobou dotknutá časť parcely č. XXXX je chodníkom, neobstojí, nakoľko konštatovanie opreté o nezáväznú stanovisku Mestskej časti Bratislava-Dúbravka nemôže záväzne určiť, či parc. č. XXXX je chodníkom, alebo ním nie je. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného v tom, že nie je časť parc. č. XXXX spôsobilým predmetom pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu - práva prechodu a prejazdu. Jednak preto, že keby sa skutočne jednalo o chodník, tento je spôsobilým predmetom na vydržanie a jednak preto, že podľa § 52 cestného zákona je možné povoliť používanie chodníka aj iným osobám než výlučne chodcom. Ak by sa aj jednalo o chodník, je možné výnimočne a vo výnimočných situáciách povoliť prejazd vozidla cez takúto komunikáciu. Takouto výnimočnou situáciou by mal byť aj stav, kedy sa s vozidlom nemôže dostať k jej pozemku a dom inak, než prejazdom cez časť parc. č. XXXX, obzvlášť, keď je invalidný dôchodca a odkázaná na dopravu motorovým vozidlom. Žalobkyňa ďalej uviedla, že jej presvedčenie, že vykonáva právo zodpovedajúce vecnému bremenu právom vychádza jednak z jej subjektívneho presvedčenia, ako aj zo skutočností, že nikdy pred osadením zábran na začiatok komunikácie na parc. č. XXXX nebola vo výkone práva prejazdu rušená ani upozornená zo strany orgánov správy ciest alebo dopravnou políciou. Samotná komunikácia nebola nikdy osadená dopravnou značkou, ktorá by zakazovala prejazd, ani takou, ktorá by upozorňovala na skutočnosť, že sa jedná o chodník a nie je možné naň vozidlom vojsť. Je to jediná prístupová komunikácia, ktorá vedie k jej nehnuteľnostiam. Má za to, že sa mohla oprávnenne domnievať, že má právo prejazdu cez spornú parc. č. XXXX, nakoľko: technický stav komunikácie to dovoľoval, zo strany vlastníka komunikácie parc. č. XXXX a ani zo strany Mestskej časti Bratislava-Dúbravka, ani zo strany iných orgánov, až do doby osadenia zábran, nedošlo k zamedzeniu prejazdu cez komunikáciu. Oblasť nikdy nebola označená ako pešia zóna, nikdy nebola zo strany príslušných orgánov pokutovaná, zastavená ani upozornená, že sa jedná o chodník, na ktorý je zákaz vjazdu motorovým vozidlom, žalovaný, Mestská časť Bratislava-Dúbravka, ani iné orgány situáciu neriešili, do osadenia zábran ani nemala možnosť identifikovať, že by prejazd vozidlom bol zakázaný. Trvá na tom, že v danom prípade sa nejedná o chodník. Žalovaný nepredložil relevantný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že sa jedná o chodník. Žalobkyňa zopakovala, že aj v prípade, že by sa jednalo o chodník, neznamená to automaticky, že by nemohol byť povolený prejazd cez túto komunikáciu. Práve tým, že niekto 10 rokov nerušene vykonáva právo zodpovedajúce vecnému bremenu v dobrej viere, že mu toto právo patrí, ho môže nadobudnúť vydržaním.

1.4. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že s výkladom § 52 ods. 2 zákona o cestnej premávke žalobkyne nesúhlasí. Trvá na tom, že daným ustanovením je výslovne zakázané, aby iní účastníci cestnej premávky než chodci mohli chodník používať. Aj keď vodič má podľa ustanovenia § 52 ods. 2 a § 25 ods. 1 písm. q) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke právo vyjsť na chodník a zaparkovať na ňom za predpokladu, že pre chodcov ponechá voľný priestor o šírke minimálne 1,5 m, stále platí, že prejazd a jazda po chodníku nie sú povolené. Táto skutočnosť vyplýva priamo zo zákona, preto ju netreba pred chodníkom osobitnými značkami označovať. Žalovaný poukázal na to, že právo cestného správneho

orgánu udeľovať povolenie na vjazd motorovým vozidlom na chodník je stanovené zákonom č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, a preto je úplne irelevantné, či stanovisko mestskej časti záväzné je alebo nie je. Žalovaný k vyjadreniu priložil aj snímku Ž. ulice, z ktorej je zrejmé, že žalobkyňa v rozpore s už uvedenými skutočnosťami jazdila motorovým vozidlom nielen po vnútroblokovom chodníku - W., ale pravidelne v rozpore s právnymi predpismi realizovala aj prejazd cez chodník vedúci pozdĺž Ž. ulici. Ďalej žalovaný poukázal na to, že právomoc rozhodnúť o pripájaní pozemných komunikácií, zriaďovaní vjazdov z cesty alebo miestnej komunikácie na susedné nehnuteľnosti, o úpravách alebo zrušení pripojenia pozemných komunikácií a vjazdov z cesty alebo miestnej komunikácie na susedné nehnuteľnosti s ohľadom na ochranu dotknutej pozemnej komunikácie a na bezpečnosť premávky, má podľa § 3b zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách príslušný cestný správny orgán. Na základe daného ustanovenia žalovaný tvrdí, že súd má v danom prípade právomoc preskúmať až zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe správnej žaloby za podmienky, že pred právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia boli vyčerpané všetky riadne opravné prostriedky (§ 6 ods. 1 a § 7 písm. a/ zákona č. 162/2015 Z. z.). Označovanie skutočnosti, že dotknutá časť pozemku reg. „C“ parc. č. XXXX je chodníkom, za fakt, ktorý neobstojí, nakoľko sa opiera len o nezáväzné stanovisko Mestskej časti Bratislava-Dúbravka, je nesprávne. Žalovaný poukázal na ďalšie dve listiny ním doložené do spisu, územnoplánovaciu informáciu zo dňa 11.9.2018 a stanovisko oddelenia dopravného inžinierstva zo dňa 24.8.2018. Z daných listín rovnako vyplýva, že časť pozemku registra „C“ parc. č. XXXX je chodníkom, pričom súčasťou stanoviska oddelenia dopravného inžinierstva je aj výslovné odporúčanie vyžiadať si k predmetnej problematike stanovisko Mestskej časti Bratislava-Dúbravka a tiež upozornenie, že v prípade odsúhlasenia možnosti príjazdu na daný pozemok bude potrebné dotknutý chodník stavebne upraviť. Nakoľko je zrejmé, že pre zmenu využívania vnútroblokového chodníka na W. ulici a chodníka pozdĺž Ž. ulici je potrebné povolenie cestného správneho orgánu, žalovaný požiadal o vyjadrenie sekcie dopravy, oddelenie dopravy, ktorej je výkon štátnej správy tohto orgánu zverený. Informoval sa, či eviduje žiadosť o povolenie prejazdu motorovým vozidlom cez dotknutú časť pozemku registra „C“ parc. č. XXXX, K.. Ú.. F.. Sekcia dopravy žalovanému odpovedala, že žiadosť o povolenie prejazdu cez daný pozemok neeviduje. Námietku žalobkyne o tom, že chodník je spôsobilým predmetom pre vydržanie práva vecného bremena žalovaný prijal. Avšak poukázal na to, že nesmie ísť o právo zodpovedajúce vecnému bremenu, spočívajúce v práve prechodu a prejazdu motorovým vozidlom, vykonávané v rozpore s platnými právnymi predpismi. Argumentáciu žalobkyne o tom, že vybudovanie prístupovej komunikácie k jej rodinnému domu je v kompetencii príslušného cestného správneho orgánu, a preto nie je to ona, kto má znášať náklady na jej výstavbu, žalovaný rozporoval a poukázal na to, že samotná žalobkyňa v súdnom konaní nepreukázala, akým spôsobom bol prístup k jej nehnuteľnostiam zabezpečený v stavebnom povolení a kolaudačnom rozhodnutí. Uvedené dokumenty žalobkyňa do spisu nezaložila, napriek tomu, že vo svojich vyjadreniach sa na ne odvoláva. V nadväznosti na túto skutočnosť žalovaný citoval časť vyjadrenia mestskej časti, ktorá sa k danej skutočnosti vyjadrila takto: „Všetci vlastníci parciel nachádzajúcich sa medzi vnútroblokovým chodníkom na W. ulici a ulici W. mali zabezpečený prístup k svojim nehnuteľnostiam z miestnej komunikácie W.. Niektorí z nich si však na pozemkoch postavili dve nehnuteľnosti, z ktorých potom jednu následne predali, pozemky geometricky rozdelili a tí, ktorí si ponechali nehnuteľnosť vyúsťujúcu na vnútroblokový chodník - W. si na odpredaných pozemkoch zriadili právo prechodu a prejazdu na ulicu W.. Vlastníci, ktorí si zriadili vchod zo strany vnútroblokového chodníka si následne začali dlažbami rozširovať tento chodník osadzovaním dlažby, ako aj nepovoleným osekáním obrubníka na komunikáciu, kde tento chodník vyúsťuje. Žalobkyňa má zabezpečený prístup k svojej nehnuteľnosti. Tak, ako aj konštatoval Krajský súd v Bratislave, skutočnosť, že je držiteľkou ZŤP nemá vplyv na zriadenie vecného bremena. Na toto by nemala vplyv ani skutočnosť, ak by bola žalobkyňa imobilná, čo nie je. Mestská časť žalobkyne navrhovala, aby si so súhlasom hlavného mesta vybuvovala riadnu prístupovú komunikáciu k svojej nehnuteľnosti za podmienky samostatného chodníka pre chodcov, čo však odmietla.“

1.5. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že hoci zákon vo všeobecnosti zakazuje používanie chodníka pre iných účastníkov cestnej premávky ako pre chodcov, nie je tento zákon paušálny a umožňuje viaceré výnimky (napríklad pre cyklistov a podobne). Napriek všeobecnému zákazu používať chodník pre iných účastníkov cestnej premávky ako sú chodci, zákon sám rozoznáva výnimočné situácie, počas ktorých tento zákaz neplatí. Za takýto je potrebné považovať aj prípad, kedy sa osoba ZŤP potrebuje dostať do svojho domu cez takúto komunikáciu, nakoľko žiadna iná prístupová cesta neexistuje. Navyše žalobkyňa má za to, že záujem chránený zákonom č. 8/2009 Z. z. - teda udržiavanie bezpečnosti a schodnosti chodníkov, neprevyšuje záujem žalobkyne ako osoby zdravotne znevýhodnenej na vjazd do vlastnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa používa túto komunikáciu iba občasne, spravidla 2 x za deň, a teda nebude slúžiť bežnej doprave ako iné frekventované cesty. Nehnuteľnosť odkúpila

v roku 2000

od pôvodného vlastníka a nebola informovaná o tom, že by išlo o pozemok, ktorý bol účelovo rozdelený a ani o tom, že nie je možné sa vozidlom do domu a garáže dostať.

1.6. Intervient, ktorého vstup do konania súd pripustil dňa 2.12.2019, vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňa na argument žalovaného o tom, že zákon o cestnej premávke výslovne zakazuje, aby iní účastníci cestnej premávky než chodci mohli chodník používať, okrem prípadu uvedeného v § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, a hrozí na úzkom chodníku bezprostredné ohrozenie chodcov argumentuje tým, že používa túto komunikáciu (poznámka intervenienta: nejedná sa o komunikáciu) len občasne, spravidla 2 x za deň, a teda nebude slúžiť bežnej doprave ako iné frekventovanejšie cesty, a preto možnosť akéhokoľvek stretu je minimálna, pričom v prípade chodcov na komunikácii by počkala, kým nebude chodník prázdny, nie je dôvodom na zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Ak by aj takéto vecné bremeno súd zriadil, chodník by začali využívať aj ďalšie osoby, ktoré vlastnia nehnuteľnosť susediacu s týmto chodníkom, ako sa to aj v tomto prípade už stalo, prípadne by sa domáhali aj oni určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu súdom. Potom by súd nemal inú možnosť, ako v rovnakom prípade, postupovať a rozhodnúť v rámci právnej istoty totožne ako v prvom prípade. Týmto by sa vytvoril nepochybne precedens, na základe ktorého by porušovaním zákona o cestnej premávke, navyše po chodníku, ktorý nie je konštrukčne ani rozmerovo vyhovujúcim na jazdu motorovými vozidlami, muselo byť zriadené aj týmto osobám právo prejazdu a tým právo oficiálne porušovať zákon. Žalobkyňa sa domáha prejazdu po vnútro-blokovom chodníku, ktorý nie je stavaný konštrukčne a ani stavebne pre jazdu motorovými vozidlami a nemá ani požadovanú šírku. Možno sa len domnievať, že to bola žalobkyňa, ktorá neoprávneným vyliatím betónu na pozemok žalovaného a na zeleň, ktorú má v správe intervenient, si rozšírila chodník tak, aby mohla vôbec po ňom jazdiť. V prílohe priložil fotodokumentáciu neoprávneného rozšírenia chodníka vyliatím betónového pásu od Ž. ulice po bránu žalobkyne, taktiež fotodokumentáciu svedčiacu o tom, že niekto už začal poškodzovať obrubník zo Ž. ulice smerom na vnútroblokovaný chodník W. smerujúci k žalobkyňi tak, aby bol vjazd z ulice Ž. na chodník pohodlnejší. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom vyjadrení poukázala na vybudované vjazdy do rodinného domu zo Ž. ulice, intervenient uviedol, že majiteľa týchto nehnuteľností po chodníku nejazdia, ale chodník len kolmo prechádzajú, čo je rozdiel. Takto mal zabezpečený prístup pri vydávaní stavebného povolenia aj rodinný dom na adrese W. D. Č.. XX P. W. D. Č.. XX/B, ktorý je vo vlastníctve žalobkyne. Ak by stavebník pri výstavbe týchto rodinných domov nemal prístup z komunikácie, nikdy by nedostal stavebné povolenie. Pri vydávaní stavebného povolenia sa stavebné úrady riadia nielen stavebným zákonom, ale aj platnými vykonávacími predpismi o technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Nakoľko na rodinný dom žalobkyne bolo právoplatne vydané kolaudačné rozhodnutie ObÚŽP Bratislava IV, Karloveská 2, Bratislava, dňa 9.3.1995 a v tom čase mestská časť nemala stavebný úrad, nemohol doložiť spis stavebného úradu, týkajúci sa rodinného domu žalobkyne. O skutočnosti, že pôvodný stavebník rodinného domu žalobkyne deklaroval vstup k nemu z ulice W. D., svedčí aj vydané rozhodnutie mestskej časti o určení súpisného a orientačného čísla č. OR/1372/95/KOL, zo dňa 21.3.1995, keď bolo vydané na adresu W. D. Č.. XX/B. Poukázal na to, že v zmysle § 47 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb sa stavba musí navrhovať tak, aby bola prístupná z cesty, miestnej komunikácie alebo z účelovej komunikácie. Vnútroblokovaný chodník W. však nie je ani cestou ani miestnou komunikáciou a ani účelovou komunikáciou. Stavebník dostal stavebné povolenie, nakoľko musel deklarovať vstup do rodinného domu z ulice W. D., o čom svedčí jeho adresa: W. D. XX/B.

K námietke žalobkyne, ktorou poukazuje na § 15 ods. 1 písm. a/ a f/ zákona č. 314/2001 Z. z. a na to, že obec je povinná vypracovať a viesť dokumentáciu ochrany pred požiarom a taktiež na povinnosť označovať a trvalo udržiavať voľné nástupné plochy a prístupové komunikácie, ktoré sú súčasťou zásahových ciest, na vykonanie hasiaceho zásahu hasičských jednotiek, uviedol, že jednak v čase výstavby rodinného domu žalobkyne neplatil zákon č. 314/2001 Z. z. a jednak, že intervenient si tieto povinnosti plní. Opätovne uviedol, že rodinný dom žalobkyne v čase výstavby mal zabezpečený vstup od ulice W. D.. Bolo len neopatnosťou žalobkyne, že v čase nadobudnutia rodinného domu do jej vlastníctva si nepreverila, či prístup ku kupovanej nehnuteľnosti je legálny, cez aké pozemky je zabezpečený a pod. Neopatnosť nepožíva právnu ochranu. Je irelevantné, či je žalobkyňa osobou ZŤP, nesúhlasil s jej tvrdením, že je vo verejnom záujme, aby jej bol umožnený vjazd a výjazd z jej nehnuteľnosti z dôvodu, že zabezpečuje zdravotnú starostlivosť. Poukázal na to, že vzdialenosť nehnuteľnosti žalobkyne, či už zo strany od ulice W. D. alebo zo strany ulice Ž., nepresahuje vzdialenosť 50 m tak, ako to vyžaduje § 82 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 94/2004 Z. z, ktorou sa ustanovujú technické požiadavky na protipožiarne bezpečnosť pri výstavbe a pri užívaní stavieb. Osobitne poukázal aj na ods. 3 a ods. 4 uvedeného § 82, podľa ktorého prístupová komunikácia musí mať trvale voľnú šírku najmenej 3 m a jej únosnosť na zaťaženie jednou nápravou vozidla musí

byť najmenej 80 kN; do trvale voľnej šírky sa nezapočítava parkovací pruh a vjazdy na prístupové komunikácie a prejazdy na nich musia mať šírku najmenej 3,5 m a výšku najmenej 4,5 m. Prístupový chodník k nehnuteľnosti žalobkyne nie je jednak komunikáciou, tak ako to definuje zákon v § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách a jednak ani nespĺňa kritériá uvedené vo vyššie citovanom ods. 3 a ods. 4 v § 82 Vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 94/2004 Z. z. Poukázal na to, že žalobkyňa predložila súdu oznámenie intervenienta o tom, že nemá námietky voči realizácií ohlásenej drobnej stavby „Letná kuchyňa“ a dvom prístreškom do 25 m², a to na parkovanie auta a druhým prístreškom nad vstupnou brávkou do dvora. Podľa žalobkyne uvedený dôkaz má svedčiť o tom, že intervenient vedel a akceptoval existujúci stav a nenamietal nič voči prejazdu cez sporné parcely k nehnuteľnosti žalobkyne, inak by mal povinnosť uviesť svoje námietky v predloženom súhlase s realizáciou stavieb. Takéto tvrdenie žalobkyne je mylné, nakoľko podľa § 139b ods. 7 Stavebného zákona, drobné stavby sú stavby, ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu (napr. pre stavbu na bývanie, pre stavbu občianskeho vybavenia, pre stavbu na výrobu a skladovanie, pre stavbu na individuálnu rekreáciu) a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie. Tým, že drobné stavby majú len doplnkovú funkciu, stavebný úrad zo zákona neskúma, či sú splnené všeobecné technické požiadavky na ich výstavbu. Tie musí spĺňať hlavná stavba. Stavebný úrad ani neskúma, či ohlásený prístrešok sa má použiť na parkovanie vozidiel alebo na uloženie materiálu, alebo na akýkoľvek iný účel. Toto je plne v dispozícii stavebníka a vychádza iba z jeho tvrdenia. Neobstojí preto tvrdenie žalobkyne o tom, že intervenient vedel a akceptoval existujúci stav a nenamietal voči prejazdu cez sporné parcely k nehnuteľnosti žalobkyne, inak by mal povinnosť uviesť svoje námietky v predloženom súhlase s realizáciou stavieb. Navrhol, aby súd návrh žalobkyne zamietol.

1.7. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že argumentácia intervienta, že v prípade zriadenia predmetného vecného bremena, chodník by začali využívať aj ďalšie osoby vlastniace susediace nehnuteľnosti, je prinajmenšom scestná, špekulatívna a irelevantná. Vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je výsostne individuálnym právom a nie kolektívnym. Týka sa len konkrétnej osoby pri splnení všetkých podmienok vydržania. Žalobkyňa ďalej uviedla, že netvrdí, že ide o riadnu cestnú komunikáciu, ale právo prejazdu je možné vykonávať na akomkoľvek pevnom povrchu, vrátane napríklad poľnej cesty, ktorá nie je spevnená. Samotný fakt, že žalobkyňa spolu s inými vykonávala motorovým vozidlom právo prejazdu viac ako desaťročné svedčí o tom, že údajný chodník je veľmi dobre konštrukčne spôsobilý na jazdu motorovým vozidlom. Zdôraznila, že v jej prípade existuje len jediný prístup k nehnuteľnosti, a to cez komunikáciu, ktorú už takmer 20 rokov nerušene používala. Prístup od začiatku viedol cez komunikáciu, ktorú intervient označuje ako „vnútroblokový chodník“. Viac ako 10 rokov nebola v jeho užívaní žiadnym spôsobom obmedzená. Pokiaľ jej kladie intervient za vinu, že v dôsledku neopatrnosti si nezistila, či má legálny prístup k domu, ako mohol on alebo jeho právny predchodca vydať stavebné povolenie a doteraz, takmer 25 rokov, si túto skutočnosť neuvedomiť a situáciu neriešiť. Žalobkyňa má za to, že jednoznačne boli splnené zákonné predpoklady pre vydržanie.

1.8. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že sa nestotožňuje s vyjadrením žalobkyne, že výnimkou zo všeobecného pravidla užívania chodníka stanoveného zákonom môže byť aj situácia, keď sa osoba ZŤP potrebuje dostať do svojho domu motorovým vozidlom. Žalobkyňou uvedená situácia nie je uvedená v zákone ako výnimka. Miestne komunikácie sú v § 4b zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách definované ako všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do miestnych komunikácií. Chodník na pozemku parc. č. XXXX nie je zaradený do miestnych komunikácií, t. j. nie je miestnou komunikáciou, ide o vnútroblokový chodník pre peších, na ktorý sa zákon č. 8/2009 Z. z. nevzťahuje. Miestnou obslužnou komunikáciou funkčnej triedy C1 s vedením MHD je Ž. ul. Žalovaný vo vyjadrení ďalej uviedol, že žalobkyňa priznala, že právom prechodu a prejazdu k svojej nehnuteľnosti nedisponuje. Uviedla, že pozemok odkúpila v roku 2000, pričom pôvodný vlastník ju neinformoval, že právo prejazdu k svojmu pozemku má nezabezpečené. V nadväznosti na toto vyjadrenie žalovaný poukázal na priamu súvislosť s preukázaním dobromyseľnosti držby. Výroky žalobkyne žalovaný považoval za priame dôkazy jej nenaplnenia. Na základe čoho sa potom domnievala, že jej právo prejazdu cez pozemok žalovaného patrí? Skutočnosť, že žalobkyňa kúpila od pôvodného vlastníka nehnuteľnosti bez riadne zabezpečeného prístupu k nim, je výlučnou zodpovednosťou žalobkyne.

1.9.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že vzhľadom k tomu, že sa jedná o určovaciu žalobu, posudzoval žalobkyňou uplatnený návrh o požadované určenie z hľadiska jeho procesnej prípustnosti podľa ustanovenia § 137 písm. c/ a d/ C.s.p., a teda, či podaný určovací návrh je procesne prípustným nástrojom ochrany práva žalobkyne a či po takomto rozhodnutí o určovacom návrhu nebude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Určovací návrh spravidla nie je opodstatnený vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva,

alebo, ak požadované určenie má povahu len predbežnej otázky k posúdeniu, či tu je alebo nie je právny vzťah alebo právo. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod na zamietnutie žaloby. Naliehavý právny záujem na určení, že žalobkyňa má právo zodpovedajúce vecnému bremenu spočívajúce v práve prechodu a práve prejazdu motorových vozidiel na úkor vlastníka pozemku parc. č. XXXX vedeného na LV č. XXX, K.. Ú.. A.-F., žalobkyňa odôvodňovala tým, že neexistuje žiadna iná možnosť, ako sa žalobou domôcť určenia jej práva. Po posúdení naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení súd dospel k záveru, že žalobkyňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení má. Stav právnej neistoty žalobkyne môže byť odstránený jedine súdnym rozhodnutím, ktorým by bola definitívne vyriešená sporná situácia medzi stranami sporu.

1.9.2. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie prednesmi zástupcov strán sporu, výpismi z listov vlastníctva č. XXXX, Č.. XXX, geometrickým plánom č. XXXX/XXXX vyhotoveným Ing. W. V. zo dňa 14.3.2018, listom žalobkyne zo dňa 19.3.2018, fotodokumentáciou, stanoviskom Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zo dňa 24.8.2018, stanoviskami Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zo dňa 11.9.2018 a 4.9.2018, stanoviskom Mestskej časti Bratislava-Dúbravka zo dňa 14.9.2018, listom Miestneho úradu Bratislava-Dúbravka zo dňa 21.5.2019, ako aj s ostatným obsahom spisu a zistil, že v posudzovanej veci medzi stranami nie je sporné, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľností vedených na LV č. XXXX, M. K.. Ú.. F., Y. A. - V.. Č.. F., okres Bratislava IV - rodinného domu súpisné č. XXXX, postaveného na parc. CKN č. XXXX/X a pozemkov parc. CKN č. XXXX/X - záhrady o výmere 76 m², parc. CKN č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 114 m² a parc. CKN č. XXXX/X - záhrady o výmere 72 m². Žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti priamo susediacej s jej nehnuteľnosťami, a to - pozemku parc. č. XXXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 3850 m², vedeného na LV č. XXX. Rovnako nie je sporným, že žalobkyňa využívala časť parcely č. XXXX ako prístupovú cestu k jej nehnuteľnostiam - do dvora a garáže jej domu. Žalobkyňa sa žalobou domáha určenia, že má právo zodpovedajúce vecnému bremenu, spočívajúce v práve prechodu a práve prejazdu motorových vozidiel na úkor vlastníka pozemku parc. CKN č. XXXX, vedeného na LV č. XXX, v k. ú. F., obec BA, m. č. F., okres Bratislava IV, ako je vymedzené v geometrickom pláne č. XXXX/XXXX, zo dňa 5.3.2018, vyhotovenom geodetom Ing. W. V. - čomu zodpovedá diel č. X o výmere 171 m². Poukazovala pritom na skutočnosť, že na prístup k svojim nehnuteľnostiam dlhodobo a pokojne využívala miestnu komunikáciu nachádzajúcu sa na parcele č. XXXX vo vlastníctve žalovaného. Právo vjazdu a prejazdu cez uvedenú parcelu realizovala viac ako 10 rokov bez akéhokoľvek rušenia zo strany žalovaného až do momentu, kedy Mestská časť Bratislava-Dúbravka na parcele osadila sporné zábrany. Žalovaný a intervenient popreli splnenie podmienok pre nadobudnutie práva vydržaním. Súd v prejednávanej veci skúmal splnenie zákonných predpokladov pre vydržanie žalobkyňou uplatneného nároku, a to najmä oprávnenosti a dobromyseľnosti držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a teda aj existenciu právneho titulu (domnelého), ktorý dobromyseľnosť držby u žalobkyne mal zakladať, pričom dospel k záveru, že žalobkyňa nenadobudla vydržaním právo zodpovedajúce vecnému bremenu, a to právo prechodu a prejazdu cez pozemok č. XXXX. Takéto právo jej nevzniklo, pretože nesplnila podmienky vydržania. Žalobkyňa založila svoje skutkové tvrdenia na tom základe, že predmetnú parcelu užívala viac ako 10 rokov na prechod peši a prejazd motorovým vozidlom do momentu, kedy Mestská časť Bratislava-Dúbravka na nej osadila zábrany. Dovtedy realizovala právo vjazdu a prejazdu cez parc. č. XXXX bez akéhokoľvek spochybňovania tohto jej práva a bez akéhokoľvek rušenia zo strany žalovaného, pričom zvýrazňovala, že sa jedná o jedinú komunikáciu, ktorá zabezpečuje prístup k jej nehnuteľnostiam. Predmetné nehnuteľnosti a komunikácia boli nerušene a v dobrej viere užívané aj jej právnym predchodcom - bývalým vlastníkom jej nehnuteľností. Súd prvej inštancie dôvodil, že predpokladom dobromyseľnosti potrebnej na vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu - práva prechodu a prejazdu cez cudzí pozemok, je presvedčenie osoby, ktorá cez pozemok prechádza, že tým pre seba ako vlastníka susediaceho pozemku toto právo zodpovedajúce vecnému bremenu vykonáva právom (právom drží). V takom prípade pôjde o nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu výkonom práva, t. j. vydržaním. Žalobkyňa teda musela byť vnútorne presvedčená o tom, že má právo cez pozemok žalovaného prechádzať. Napriek pomerne rozsiahlemu dokazovaniu podľa názoru súdu zostal nepreukázaný záver žalobkyne o splnení zákonných predpokladov, najmä oprávnenosti a dobromyseľnosti držby. Žalobkyňa nedisponuje žiadnou dohodou, súhlasom alebo iným právnym titulom od žalovaného, na základe ktorého by vedela odôvodniť akékoľvek oprávnenie na využívanie predmetného pozemku. Nepreukázala tak žiadny právny titul ani súhlasný prejav vôle vlastníka, ktorý by preukazoval, že konkrétnu časť pozemku užíva v dobrej viere, a o to viac, keď ide o pozemok riadne zapísaného a známeho vlastníka. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť, žalobkyňa v konaní sama uviedla, že nehnuteľnosť odkúpila v roku 2000 od pôvodného vlastníka a nebola informovaná

o tom, že by išlo o pozemok, ktorý bol účelovo rozdelený a ani o tom, že nie je možné sa vozidlom do domu a garáže dostať. Ani táto skutková okolnosť nemôže zakladať jej dobrú vieru s užívaním cudzieho pozemku. Žalobkyňa má prístup k svojim nehnuteľnostiam. Predmetný chodník nie je miestnou komunikáciou, ide o účelový vnútroblokový chodník pre peších, čím je preukázané jeho účelové využitie. Pre záver o vydržaní práva vecného bremena, obsahom ktorého by bolo právo prechodu a prejazdu žalobkyne cez sporný pozemok nie je postačujúcim samo zistenie, že žalobkyňa roky tento pozemok na prechod a prejazd k jej nehnuteľnostiam využívala. Sama skutočnosť, že niekto koná spôsobom, ktorý naplňuje možný obsah práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (prechod, prejazd cez cudzí pozemok) ešte neznamená, že je oprávneným držiteľom tohto vecného práva. To, že žalobkyňa prechádzala cez cudzí pozemok a chovala sa spôsobom, ktorý naplnil obsah práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, táto skutočnosť nemá žiadny právny význam pre posudzovanie dobromyseľnosti držby, nakoľko samostatne, bez ďalšieho nezakladá jej dobrú vôľu a presvedčenie, že cudzí pozemok užíva spôsobom, že jej právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí. Takým držiteľom je len ten, kto je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí. Spravidla to bude ten, kto vykonáva právo zodpovedajúce vecnému bremenu na základe právneho titulu (svedčiaceho o úmysle zriadiť toto právo), ktorý je neplatný, pričom oprávnený ani pri zachovaní obvyklej opatrnosti o dôvodoch neplatnosti tohto titulu nevie a nemusí vedieť, rovnako ale môže ísť aj o prípad tzv. domnelého právneho dôvodu držby (titulus putativus), kedy tu právny titul držby vôbec nie je, ale ten, kto vykonáva určité práva, je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že tu takýto titul je. V prejednávanej veci však žalobkyňa žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala, že pôvodný vlastník vôbec predmetné právo vykonával, a už vôbec, že so zreteľom na všetky okolnosti bola v dobrej viere, že jej právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí. Žalobkyňa nemohla byť a podľa názoru súdu prvej inštancie, ani nebola vnútorne presvedčená, že jej právo prejazdu cez sporný pozemok patrí. Možno žalobkyňa ako nadobúdatelka nehnuteľností od predchádzajúceho vlastníka pochybila, keď sa uspokojila len s informáciami predávajúceho o nehnuteľnostiach a pred samotnou kúpou si niektoré právne významné skutočnosti (nemožnosť dostať sa autom do dvora a garáže domu) neoverila. Žalobkyňa si nemala na základe čoho myslieť, že má právo k svojim nehnuteľnostiam do dvora a garáže legálne prechádzať cez pozemok žalovaného. Žalobkyňa teda nepreukázala základný predpoklad pre vydržanie uplatneného práva, ktorým je dobrá viera. Relevantným spôsobom nepreukázala, že jej právo prechodu a prejazdu cez predmetné nehnuteľnosti vôbec vzniklo, nemohla ho preto vydržať. Tvrdenia žalobkyne tak zostali len v rovine nepreukázaných tvrdení a zvrátenie dôkaznej situácie nepriniesli ani listinné dôkazy, na ktoré sa odvolávala. Žalobkyňa mala v tomto konaní dôkazné bremeno a bola povinná nielen tvrdiť, ale aj preukázať nadobudnutie vecného bremena. Z vykonaného dokazovania, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa nadobudnutie vecného bremena nepreukázala, keď nepreukázala základný predpoklad pre úspech v konaní, a to oprávnenú držbu. Žalobu preto zamietol ako nedôvodnú.

1.10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému a intervientovi ako úspešnej strane sporu priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie dôvodiac tým, že rozsudok vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozsudok bol vydaný predčasne, je nepreskúmateľný a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právne odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Odvolateľka namietala, že v konaní o určenie, či došlo k vydržaniu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu nie je nutné preukazovať existenciu skutočného (na rozdiel od domnelého) právneho titulu. Už z povahy veci je zjavné, že žalobca sa môže úspešne domáhať určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu aj z dôvodu domnelého právneho titulu, teda, že pri zachovaní jeho dobromyseľnosti je presvedčený, že mu takýto domnelý právny titul svedčí. V danom prípade bol žalobca ako nadobúdatel riadne v stavebnom konaní povoleného a skolaudovaného rodinného domu oprávnené presvedčený, že má právo prejazdu do rodinného domu, nakoľko v opačnom prípade by sa muselo jednať o nepovolenú stavbu a príslušné orgány miestnej samosprávy resp. obecnej polície by museli brániť žalobcovi v prístupe do jeho nehnuteľnosti. Dôvodila, že v konaní pred súdom prvej inštancie preukázala, že nielen, že nebola rušená po dobu približne 15 rokov v prístupe k nehnuteľnosti vrátane vjazdu motorovým vozidlom, naopak príslušný stavebný úrad vzal na vedomie a povolil stavbu prístreškov pre vozidlá a garáže. Okrem uvedeného navyše disponovala povolením obecnej polície a obce na vjazd svojim

motorovým vozidlom do rodinného domu. Teda samosprávne orgány oficiálne a z úradnej moci jej povolili právo vjazdu motorovým vozidlom a použitie miestnej komunikácie, ktorú následne žalovaný aj intervenient označujú ako „vnútro-blokový chodník“, pričom po takmer 15 rokoch nerušeného práva prejazdu odrazu odmietajú možnosť prejazdu do jej rodinného domu. Vyššie uvedená skutočnosť nebola v konaní spornou, tak žalovaný ako ani intervenient nerozporovali existenciu povolenia na vjazd vozidlom v minulosti, a preto je nepochopiteľné, ako súd na základe vykonaného dokazovania mohol dospieť k opačnému záveru, t. j. o neexistencii žiadneho povolenia, súhlasu alebo oprávnenia využívať právo prejazdu do svojej nehnuteľnosti, keď takýmto povolením v minulosti od bývalého vedenia obce disponovala.

2.2. Ku konštatovaniu súdu prvej inštancie k otázke dobromyseľnosti, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 20.1.2020 sama uviedla, že nehnuteľnosť odkúpila v roku 2000 od pôvodného vlastníka a nebola informovaná o tom, že by išlo o pozemok, ktorý bol účelovo rozdelený a ani o tom, že nie je možné sa vozidlom do domu a garáže dostať, namietala, že uvedené nedokazuje, že súd nemôže rozhodnúť, že jej nevzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Poukázala na to, že aj v ustálenej judikatúre sa uvádza, že „pokiaľ informáciu o existencii práva dostane nadobúdateľ, ktorý vie o tom, že jeho právni predchodcovia cestu dlhodobo a nerušene užívajú a súčasne tu nie sú okolnosti, z ktorých vyplýva, že cesta je užívaná na základe iného právneho titulu, ... môže byť v dobrej viere, že mu toto právo cesty patrí“ (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 595/2001). K námietkam žalovaného a intervenienta, že žalobkyňa mala pôvodne prístup zabezpečený a následne časť parcely odpredala a tak prístup z opačnej strany pozemku, kde sa nachádza obsluhovaná cesta stratila, upozornila na skutočnosť, že kúpila nehnuteľnosť už s jedinou prístupovou cestou vedúcou po komunikácii, na spornej parcele. Žalovaný ani intervenient ničím svoje tvrdenia nepodložili, pritom ako orgány verejnej moci musia disponovať všetkou dokumentáciou týkajúcou sa daného katastrálneho územia. Bez ohľadu na uvedené (nepodložené) tvrdenia, ktoré sa podľa nej týkajú inej nehnuteľnosti a bývalej susedky žalobkyne, poukázala aj na závery obsiahnuté v odbornej literatúre: Zriadeniu cesty v zásade nebráni skutočnosť, že niekto kúpi stavbu bez zabezpečeného prístupu, keďže zabezpečenie užívania je vo všeobecnom záujme aj v záujme vlastníkov susedných nehnuteľností. Neužívaná a udržiavaná stavba by mohla byť zdrojom rôznych imisí a ohrození pre susedov. Treba však skúmať dôvody, prečo sa vlastník stavby zbavil možnosti prístupu (napr. aj z nebanlivosti) a či výkon jeho práva nie je v rozpore s dobrými mravmi. (BARICOVÁ, Jana. § 151o [Vznik vecného bremena]. In: ŠTEVČEK, Marek, DULAK, Anton, BAJÁNKOVÁ, Jana, FEČÍK, Marián, SEDLAČKO, František, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1395, marg. č. 11.).

2.3. Odvolateľka ďalej namietala, že v priebehu konania poukazovala na skutočnosť, že nebolo dostatočným spôsobom preukázané, že by predmetná komunikácia nachádzajúca sa na parcele vo vlastníctve žalovaného bola chodníkom. Uvedený argument sa zakladal výlučne na tvrdeniach protistrany. Poukázala na znenie § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ktorého znenie (v čase podania žaloby) cituje aj súd v napadnutom rozsudku: „Iní účastníci cestnej premávky než chodci nesmú chodník používať; to neplatí, ak dopravnou značkou alebo dopravným zariadením je určené inak.“ V konaní na časť vety za bodkočiarkou opakovane poukazovala, pričom má za to, že uvedená časť citovaného odseku pripúšťa výklad, v zmysle ktorého je možné dopravnou značkou alebo dopravným zariadením umožniť (vo výnimočných prípadoch, akými nepochybne je aj jej zdravotné postihnutie) používať chodník -opakovane navrhovala, aby žalovaný v súčinnosti s intervenientom takýmto spôsobom umožnil využitie prístupovej cesty aspoň žalobkyni alebo obyvateľom rodinných domov, ku ktorým nevedie iná prístupová cesta, čo by v žiadnom prípade nemohlo byť v rozpore s verejným záujmom. Poukázala na to, že prístupovú cestu k jej nehnuteľnosti nevyužíva prakticky nikto okrem obyvateľov troch rodinných domov, ktorí nemajú iný prístup k svojim nehnuteľnostiam. Práve z uvedeného dôvodu by umožnenie výnimky dopravným značením alebo zariadením pre týchto obyvateľov nebolo v rozpore, ale v súlade s verejným záujmom. Podľa odvolateľky sú v dôsledku existujúcej situácie ohrozené nehnuteľnosti susediace so spornou parcelou žalovaného aj z hľadiska ochrany zdravia a protipožiarnej ochrany (ustanovenie § 82 ods. 2 vyhl. č. 94/2004 Z. z. „Prístupová komunikácia na zásah musí viesť aspoň do vzdialenosti 30 m od stavby a od vchodu do nej, cez ktorý sa predpokladá zásah; ak prístupová komunikácia vedie k rodinnému domu, táto vzdialenosť môže byť najviac 50 m.“ a § 82 ods. 4 tej istej vyhlášky „Vjazdy na prístupové komunikácie a prejazdy na nich musia mať šírku najmenej 3,5 m a výšku najmenej 4,5 m.“). Namietala, že v konaní nebolo dostatočným (resp. žiadnym) spôsobom preukázané, na základe akého rozhodnutia osadil intervenient legálne na parcelu vo vlastníctve žalovaného kovové a neskôr kamenné stĺpiky, čím znemožnil vjazd akýchkoľvek vozidiel (vrátane záchranných zložiek) k nehnuteľnostiam žalobkyne a susedných rodinných domov.

2.4. Odvolateľka ďalej dôvodila, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že nevyhnutnou podmienkou vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je (medzi iným) existencia právneho dôvodu, z ktorého subjekt so zreteľom na všetky okolnosti vyvodzuje a je v dobrej viere, že v určitom právnom vzťahu (v skutočnosti len domnelom) jemu patrí právo k cudzej veci spôsobilé byť obsahom vecného bremena a niekto iný je nositeľom povinnosti trpieť výkon tohto práva. Ďalšou nevyhnutnou podmienkou tohto spôsobu nadobudnutia práva je, aby oprávnený subjekt toto právo po zákonom určenú dobu nerušene aj fakticky vykonával a bol počas celého plynutia tejto doby dobromyseľný v tom, že je jeho oprávneným vykonávateľom. Predpokladom dobrej viery oprávneného držiteľa práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je presvedčenie, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí. Toto jeho presvedčenie musí byť podložené konkrétnymi skutočnosťami, ktoré ho k nemu oprávňujú. Okrem okolností pri uzatváraní kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť žalobkyne a preverenia si existencie dlhodobého a nerušeného práva prejazdu ku kupovanej nehnuteľnosti, žalobkyňa získala od orgánov samosprávy aj povolenie oprávňujúce ju na vjazd do nehnuteľnosti zo strany obce resp. obecnej polície (v konaní viackrát citovaná karta s povolením). V čase nepretržitej držby nikto nespochybnil ani neobmedzil jej oprávnenie na vjazd do jeho nehnuteľnosti, a to až do podania žaloby. Má za to, že vynaložila dostatočnú opatrosť bežného občana kupujúceho nehnuteľnosť a dostatočne si preverila skutočnosti, ktoré osvedčujú jej práva, preto bola v dobrej viere presvedčená, že jej právo patrí. Jej dobromyseľnosť spočívala práve v nerušenom užívaní komunikácie na vjazd do nehnuteľnosti, v povolení stavby domu s garážou a v neposlednom rade v samotnom povolení zo strany miestnych samosprávnych a poriadkových orgánov.

2.5. Odvolateľka poukázala na ustanovenie § 47 písm. b) Stavebného zákona, ktorý ustanovuje, že stavby majú byť prístupné z cesty, miestnej alebo účelovej komunikácie. Ďalej v zmysle § 7 vyhlášky 532/2002 Z. z., stavba podľa druhu a účelu musí mať kapacitne vyhovujúce pripojenie na pozemné komunikácie, prípadne účelové komunikácie, ktoré svoje vyhotovením a spôsobom pripojenia musí vyhovovať požiadavkám bezpečného užívania stavby, požiadavky na parkovanie a prístup požiarnej techniky, zdravotnej záchrannej služby a pod.

2.6. Odvolateľka vytykala súdu prvej inštancie, že sa vôbec nezaoberal ďalšími spornými skutočnosťami, ktoré v konaní neboli vyhodnotené, pričom neboli ani predmetom dokazovania. Pre kvalifikované rozhodnutie vo veci samej je potrebné preskúmať okrem dobromyseľnosti žalobcu, aj (i) okolnosti vydania stavebného povolenia, resp. schválenie kolaudácie stavby bez prístupovej cesty, (ii) okolnosti výstavby železných, následne kamenných zábran na mieste samom, ako aj (iii) možnosť súdom zriadenia vecného bremena v prospech žalobkyne, nakoľko žalobkyňa nemá inú možnosť ako sa dostať na svoju nehnuteľnosť motorovým vozidlom, spíňa všetky náležitosti na zriadenie vecného bremena súdom (s poukazom na § 216 ods. 2 C.s.p. - vzhľadom na to, že určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu).

2.7. Odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, pričom zaviazže žalovaného na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3.1. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že názor žalobkyne, týkajúci sa jej dobromyseľnosti pri vydržaní práva vecného bremena, je založený na pomerne výraznom porušovaní vlastníckych práv. Konštatoval veľký nepomer medzi výhodou držiteľa (ktorej zodpovedá povinnosť vlastníka strpieť prejazd motorovým vozidlom žalobkyne po účelovom chodníku pre chodcov) a vlastníckym právom (výrazné obmedzenie nielen samotného vlastníckeho práva, ale aj obmedzenie účelového využitia pozemku, a to bez zavinenia tejto situácie vlastníkom - žalovaným). Domnelý právny titul, založený na subjektívnom presvedčení žalobkyne nie je podľa názoru žalovaného dostatočným tak, ako prezentuje žalobkyňa, o to viac, že predmetný pozemok je verejne prístupný, neoplotený a ľahko dostupný na príslušný záber podľa predstáv. Žalovaný má za to, že žalobkyňa si zamieňa dobromyseľnosť so svojvôľou, pričom dobromyseľnosť relevantným spôsobom v konaní nevedela preukázať, napr. písomným dotazom z minulosti na žalovaného ako právoplatného vlastníka, či môže realizovať prejazd ku svojej nehnuteľnosti motorovým vozidlom. Pokiaľ by žalovaný ako dotknutý vlastník na takýto príkladný podnet reagoval súhlasne, mohla byť táto skutočnosť posudzovaná súdom prvej inštancie z hľadiska občianskoprávneho síce ako nespôsobilý právny titul na vznik vecného bremena (tým by bola zmluva o zriadení vecného bremena), ale na druhej strane by mohla byť súdom prvej inštancie vyhodnotená ako relevantný, domnelý právny titul preukazujúci dobromyseľnosť žalobkyne, ktorá by síce bezzmluvne, ale v dobrej viere, realizovala prejazd cez pozemok svojim motorovým vozidlom. Uvedený názor žalovaného má oporu aj v konštantnej judikatúre Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.4.2017, sp. zn. 3 Cdo 17/2016), podľa

ktorej posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Práve naopak podľa tejto judikatúry z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu prípadne aj len domnelého (putatívneho) nadobudnutia vlastníctva. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad (a) dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku, (b) neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci, (c) kúpna alebo darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná. Žalovaným uvádzaný modelový príklad spadá do kategórie, ktorú prezumuje predmetný judikát, naproti tomu žalobkyňou uvádzaný príklad s odkazom iba na putatívny titul bez ďalšieho, nemá oporu v posudzovaní otázky dobromyseľnosti žalobkyne. Žalovaný má za to, že žalobkyňa nepreukázala jednu zo základných podmienok vydržania, a to dobromyseľnosť.

3.2. Žalovaný vo vyjadrení ďalej uviedol, že v konaní nespornou je iba skutočnosť, že nebránil žalobkyňu, resp. ani komukoľvek ďalšiemu, aby využívali verejne prístupný neoplotený účelový vnútroblokový chodník na W. ul. v Bratislave na prechod ku svojej nehnuteľnosti, v súlade s jeho účelovým určením, podobne ako každému. Žalobkyňa mala cez parcelu C KN č. XXXX, K.. Ú.. F. plne zabezpečený prístup pešo po chodníku, v súlade s jeho účelovým využitím, pričom jeho technický stav nezodpovedá prejazdnej cestnej komunikácii motorovými vozidlami, čo žalovaný preukázal aj listinne - územnoplánovacou informáciou vypracovanou v súlade s aktuálnym a všeobecne právne záväzným Územným plánom hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Žalovaný teda listinne preukázal účelové využitie predmetného chodníka. To, že žalobkyňa dlhoročne (15 rokov) bezzmluvne využívala tento účelový chodník pre chodcov v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi z oblasti územného plánovania na zabezpečenie súkromného prejazdu vozidlom, a to bez súhlasu vlastníka alebo jeho stanoviska, nepovažuje žalovaný za nespornú skutočnosť, ani nerušený dobromyseľný výkon práva. Pokiaľ ide o povolenie stavby, opätovne ide o spornú skutočnosť, pričom žalobkyňa nepreukázala v súlade so zásadou presunu dôkazného bremena relevantnými dôkazmi (listinnými) zriadenie vecného bremena alebo súhlas vlastníka (žalovaného) alebo iné doriešenie tejto otázky v stavebnom konaní. Dokonca nepredložila ani príslušnú základnú dokumentáciu stavebného konania, stavebné a kolaudačné rozhodnutie k rodinnému domu súpisné č. XXXX, na parcele C KN č. XXXX/X, K.. Ú.. F.. Takisto nepreukázala, ako bol v konaní riešený vzťah k pozemku s právom prejazdu do jej nehnuteľnosti a napokon nepreukázala, že by ju tieto rozhodnutia oprávňovali jazdiť motorovým vozidlom po chodníku. Celkovo chýba vecné stanovisko žalobkyne vo vzťahu k posudzovaným otázkam v stavebnom, kolaudačnom konaní, na ktoré sa odvoláva. V konaní bolo doložené (aj to intervenientom) právoplatné Rozhodnutie č. j. OR/1372/95/KOL starostu Mestskej časti Bratislava-Dúbravka o určení súpisného č. XXXX a orientačného č. XX/b pre objekt rodinného domu stojaceho na parcele C KN č. XXXX/X, K.. Ú.. F., ktoré bolo vydané pravdepodobne pre predošlého vlastníka Prof. PhDr. Ing. Q. K., CSc. s manželkou V. K., T. H.. V súlade s t. č. platným a účinným zákonom č. 517/1990 Zb. vydávajúcí orgán iba prideliť súpisné a orientačné číslo stavby, a robil tak až dodatočne po uskutočnení stavby. Žalobkyňa predložila odpoveď na ohlásenie drobnej stavby „Letná kuchyňa“ na ul. W. D. Č.. XX/B, č. OR/7770/06/Só zo dňa 28.9.2006, ktoré nie je stavebným povolením. Uvedené nepreukazuje právny vzťah žalobkyne k pozemku parc. C KN č. XXXX, K.. Ú.. F., vo vlastníctve žalovaného. Predmetná odpoveď nie je svojou povahou meritórnym rozhodnutím v stavebnom konaní s poukazom na to, že vydávajúcí orgán neriešil právne vzťahy k dotknutému pozemku podľa § 58 ods. 2 Stavebného zákona platného a účinného v čase vydania odpovede. Stavebné povolenie prístrešku, na ktoré odkazuje žalobkyňa teda nie je právnym titulom vzniku vecného bremena - tým je súhlas vlastníka s prejazdom vozidla cez parcelu C KN č. XXXX, K.. Ú.. F., ktorý nenahrádza takéto ohlásenie ako jednostranný právny úkon stavebníka, a preto môže byť iba tým, čím je, a nie je možné od neho odvodiť súhlas vlastníka ani užívacie právo. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, že disponovala povolením obecnej polície na vjazd motorovým vozidlom do rodinného domu, žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa nepreukázala súhlas dotknutého vlastníka, ktorého žalovala ako pasívne vecne legitimovaného.

3.3. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní poukazovala na judikatúru Českej republiky, podľa názoru žalovaného nie sú splnené ani tieto podmienky judikatúry Českej republiky, na ktoré odvolateľka odkazuje. Aj podľa tejto je potrebné preukázať dobromyseľnosť svojich právnych predchodcov, pričom v súlade s judikatúrou podľa tohto vyjadrenia, na ktorú odkazuje žalovaný, túto dobromyseľnosť treba preukázať súhlasom alebo iným prejavom vôle žalovaného, aj keď by nešlo o spôsobilý právny titul (neplatný úkon, nedoložený úkon). Až vtedy by takto držané právo mohlo požívať právnu ochranu. Právni predchodcovia

žalobkyne mali v tom čase zabezpečený prístup vozidlom do pôvodne zlúčenej nehnuteľnosti z cestnej komunikácie ul. W. D.S.. Ďalšou okolnosťou je skutočnosť, že samotná žalobkyňa vo svojej písomnej odpovedi zo dňa 20.1.2020 priznala, že nehnuteľnosť odkúpila v roku 2000 od pôvodného vlastníka, pričom tento pozemok bol účelovo rozdelený - čo jednak preukazuje nedbanlivostné konanie pôvodných vlastníkov (paradoxne poukazuje žalobkyňa na právnu teóriu, ktorá ale takéto konanie neaprobuje), a teda, že motívom takéhoto počínania bol niečí osobný majetkový prospech, a jednak, že objektívne ani nie je možné poukazovať na pôvodné stavebné konanie z minulosti (čím argumentuje žalobkyňa v rozpore so svojim procesným postavením tvrdiaceho a s tým súvisiacou zásadou presunu dôkazného bremena), nakoľko sa zjavne nepreukazoval právny vzťah k dotknutej parcele žalovaného, a takisto pôvodní vlastníci právne v tomto konaní neriešili prístup prejazdom z predmetného chodníku vozidlom.

3.4. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, že v konaní nebolo preukázané, že predmetná komunikácia nachádzajúca sa na parcele C KN č. XXXX, K.. Ú.. F., je chodníkom. Toto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a predložených listinných dôkazoch súdneho spisu. Žalovaný v konaní predložil územnoplánovacia informácia zo dňa 11.9.2018, ako aj stanovisko oddelenia dopravného inžinierstva zo dňa 24.8.2018, ktorými relevantne preukázal charakter a účelové využitie predmetnej časti nehnuteľnosti. Územnoplánovacia informácia je záväzný právny dokument, ktorým sa preukazuje účelové využitie pozemkov, súladnosť s platným územným plánom mesta a iné podstatné skutočnosti vychádzajúce z územnoplánovacej dokumentácie, schvaľovanej podľa § 11 ods.

5 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov a § 26 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov. Podľa územnoplánovacej informácie vyhotovenej k výzve žalobkyne zo dňa 19.3.2018, ktorou vyzvala a domáhala sa zápisu vkladuschopnej listiny na zápis práva zodpovedajúceho vecnému bremenu - práva prechodu a prejazdu cez pozemok reg. „C“ parc. č. XXXX, podľa priloženého geometrického plánu č. XXXX, je táto parcela súčasťou územia, pre ktoré Územný plán hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, rok 2007, stanovuje funkčné využitie územia: viacpodlažná zástavba obytného územia, číslo funkcie 101, kód stabilizované územie.

V predmetnej územnoplánovacej informácii je explicitne uvedené, že na predmetnom úseku parcely sa nachádza chodník. V stanovisku oddelenia dopravného inžinierstva, o ktoré bolo požiadané rovnako v súvislosti s výzvou žalobkyne, je uvedené, že záujmová časť parcely, na ktorej má byť zriadené vecné bremeno, je tvorená čiastočne chodníkom pre peších, vedeným od existujúcich bytových domov k Ž. ulici a čiastočne zeleňou. Ďalej je v tomto stanovisku uvedené, že záujmová časť parcely nie je prístupovou komunikáciou s parametrami a technickým riešením určeným na prejazd vozidiel, pričom v prípade prejazdu vozidiel by dochádzalo ku kolízii s chodcami.

3.5. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že chodník nevyužíva prakticky nikto okrem obyvateľov troch rodinných domov, ktorí údajne nemajú prístup ku svojim nehnuteľnostiam, žalovaný namietal, že uvedené konštatovanie v časti dotýkajúcej sa ostatných vlastníkov nemá žiadny súvis s týmto konaním a je účelové, nakoľko k nemu nie je možné zaujať vecné stanovisko, ktorému by predchádzalo dokazovanie vo veci. Pokiaľ ide o to, že chodník nie je vôbec využitý, nie je možné sa s takýmto konštatovaním stotožniť. V predmetnom úseku vznikali nebezpečné situácie svojvoľným prejazdom motorových vozidiel dokonca aj cez trávnik, ktorý je na rovnakej parcele, pričom z tváre miesta a spisovej fotodokumentácie je zrejmé, že technicky nejde o cestnú komunikáciu pre vozidlá, ale využívaný chodník. Žalovaný a intervenient listinne preukázali opak tvrdenia žalobkyne, s poukazom na petíciu obyvateľov ul. W. P. L.. T. zo dňa 27.9.2017.

3.6. Žalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že v prejednávanej veci ide o chodník a má za to, že je k nemu možné zriadiť dopravné značenie umožňujúce prejazd - takýto jej úsudok vyplýva z obsahu podaného odvolania, tak potom § 52 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke priamo vylučuje interpretáciu žalobkyne, že by mohla po chodníku jazdiť svojim osobným motorovým vozidlom, nakoľko osoba so zdravotným postihnutím, ktorá sa pohybuje pomocou ručného alebo motorového vozíka určeného pre ňu, smie používať ktorúkoľvek krajnicu alebo ktorýkoľvek okraj vozovky; ak použije chodník, nesmie prekročiť rýchlosť chôdze. Bez ohľadu na uvedené, je aj samotná interpretácia § 52 ods. 2 citovaného zákona nesprávna, nakoľko ju vylučuje gramatický aj logický výklad predmetnej normy, v rámci ktorej za bodkočiarkou sú ustanovené explicitné výnimky z prejazdu, z ktorých ani jedna sa nedotýka osobného motorového vozidla, ale explicitne vymenovaných dopravných prostriedkov, ktoré sú určené (logický výklad), pričom predmetná časť normy, na ktorú odkazuje žalobkyňa sa dotýka automatizovaného doručovacieho vozidla, ak dopravnou značkou alebo dopravným zariadením je určené inak, t. j. ak takémuto vozidlu nie je vstup, prejazd zakázaný alebo

obmedzený (gramatický výklad). Z uvedeného vyplýva, že interpretácia žalobkyne o zákonnej možnosti prejazdu predmetným chodníkom je iba účelová.

3.7. Žalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4.1. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril intervenient. Predovšetkým poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 4/2018-79, zo dňa 22.1.2018 (vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10 C 53/2017, ktoré konanie predchádzalo konaniu v prejednávanej veci), v ktorom odvolací súd konštatoval, že : „žalobkyňa neosvedčila, na základe akých právnych skutočností je oprávnená cez predmetné nehnuteľnosti realizovať prejazd a vjazd motorovým vozidlom a na akom skutkovom alebo právnom základe je dôvodným obmedziť legitímneho vlastníka parcely CKN č. XXXX v užívaní jeho majetku tak závažným spôsobom, ako je uvedené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Zo samotnej skutočnosti, že sa niekto správa spôsobom, ktorý napĺňa možný obsah práva zodpovedajúci vecnému bremenu, napr. prechádza (pešo, resp. motorovým vozidlom) cez cudzí pozemok, nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že je držiteľom vecného práva prechodu a prejazdu, pričom na uvedené nemá vplyv, že žalobkyňa je občanom ZTP. Ak aj žalobkyňa tvrdí, že cez predmetnú nehnuteľnosť si v minulosti zabezpečovala prístup motorovým vozidlom do svojej nehnuteľnosti, toto samotné nesvedčí o jej práve“. Ďalej uviedol, že od konania na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10 C 53/2017 až doteraz žalobkyňa nevyprodukovala žiadny nový dôkaz, ktorý by bol aj pre krajský súd novým dôkazom.

4.2. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní dôvodila tým, že nebola 15 rokov rušená v prístupe k nehnuteľnosti vrátane vjazdu motorovým vozidlom, pričom poukázal na skutočnosť, že disponovala povolením mestskej časti ako aj povolením obecnej polície na vjazd svojim motorovým vozidlom do rodinného domu a žalovaný a ani intervenient nerozporovali existenciu povolenia intervenient uviedol, že v konaní sa vyjadril, že nikdy žiadne takéto povolenie nevydal. Obecná polícia takéto povolenia nevydáva, nakoľko na to nemá právomoc. Jediný, kto je oprávnený vydať takéto povolenie, je cestný správny orgán (viď § 8 zákona č. 135/161 Zb.), ktorý ho však nikdy nevydal. V tejto súvislosti žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala existenciu povolenia, na ktoré sa odvoláva. Považuje za nepochopiteľné tvrdenie žalobkyne o tom, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k opačnému záveru, t. j. o neexistencii žiadneho povolenia. Takýto záver súdu je absolútne správny v súlade s vykonaným dokazovaním.

4.3. K tvrdeniu žalobkyne, že ako nadobúdateľ riadne v stavebnom konaní povoleného a skolaudovaného rodinného domu je oprávnená presvedčená, že má právo prejazdu do rodinného domu, intervenient uviedol, že právny predchodca žalobkyne mal prístup ku komunikácií na ulici W. D.. Vyplýva to aj z adresy žalobkyne: W. D. XX/B. Žalobkyňa a ani jej právny predchodca nebol povolený výjazd cez vnútroblokový chodník na Ž. ulici, ktorého sa domáha. Bolo neopatrnosťou žalobkyne, ktorá si pri kúpe domu riadne nezistila stav prístupu k rodinnému domu a nežiadala zriadenie vecného bremena, tak ako to urobili iní v tejto lokalite. Neopatrnosť nepožíva právnu ochranu. K tvrdeniu žalobkyne, že žalovaný a intervenient ako orgány verejnej moci musia disponovať všetkou dokumentáciou týkajúcou sa daného katastrálneho územia, uviedol, že v zmysle stavebného zákona je povinnosťou vlastníka stavby odovzdať novému nadobúdateľovi všetku stavebnú dokumentáciu (viď § 103 zák. č. 50/1976 Zb.). Žalovaný a ani intervenient nepovoľovali stavbu tohto rodinného domu.

4.4. Pokiaľ odvolateľka tvrdí, že kúpila nehnuteľnosť už s jedinou prístupovou cestou vedúcou po komunikácií na spornej parcele, intervenient poukázal na fotodokumentáciu založenú v spise, z ktorej je zrejmé, že sa nejedná o komunikáciu, ale o vnútroblokový chodník spájajúci W. L. B. Ž. ulicou. Táto nie je stavebne ani konštrukčne stavaná tak, aby bola využívaná na jazdu motorovými vozidlami, nespĺňa normu vyžadovanú STN č. 73 6110. Z fotodokumentácie založenej v spise je vidieť, že žalobkyňa, alebo jej právny predchodca, neoprávnené vylial betón na zeleň povedľa chodníka tak, aby sa motorové vozidlo zmestilo na chodník. Následne bol poškodený (osekaním) aj obrubník komunikácie s výjazdom na Žatevnú ulicu.

4.5. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní namietala, že žalovaný, resp. intervenient má možnosť dopravným značením umožniť jazdu po chodníku obyvateľom troch rodinných domov, ktorí nemajú iný prístup k svojim nehnuteľnostiam, čo by bolo v súlade s verejným záujmom, intervenient uviedol, že jeden z vlastníkov nehnuteľnosti, na ktorých sa žalobkyňa odvoláva, má priamy prístup na ulicu Pod záhradami, jeden má zriadené vecné bremeno a jeden má geometrickým plánom vysporiadaný pozemok tak, aby aj tento mal zabezpečený prístup na ulicu W.. Podľa intervenienta bolo výslovnou neopatrnosťou žalobkyne nezistiť si stav prístupu k nehnuteľnosti v čase jej nadobudnutia. Opakovaným porušovaním zákona o cestnej premávke sa teraz snaží žalobkyňa získať vydržaním právo zodpovedajúce vecnému bremenu, spočívajúceho v práve prechodu a prejazdu motorovým vozidlom po pozemku vo vlastníctve žalovaného

a vnútroblokového chodníku v správe intervenienta. Vedomým dlhodobým porušovaním zákona nie je možné nadobudnúť platne žiadne právo. Neznalosť ustanovení cestného zákona o jazde po chodníku nemôže zakladať akúkoľvek dobromyseľnosť žalobkyne o tom, že po chodníku jazdiť môže.

4.6. K tvrdeniu odvolateľky, že jej dobromyseľnosť spočívala v nerušenom užívaní komunikácie na vjazd do nehnuteľnosti, v povolení stavby domu s garážou a v neposlednom rade v samotnom povolení zo strany miestnych samosprávnych a poriadkových orgánov intervenient uviedol, že on ani žalovaný žiadne povolenie žalobkyne nevydal a zrejme ani pracovníci mestskej polície, nakoľko na to nemajú oprávnenie. Nie sú cestným správnym orgánom. Žalobkyňa nepredložila žiadny doklad preukazujúci svoje tvrdenie. Čo sa týka nerušeného užívania komunikácie, opakovane poukázal na to, že sa nejedná o komunikáciu, tak ako to definuje zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, ako aj na to, že pracovníci mestskej polície alebo príslušníci Policajného zboru nemôžu byť 24 hodín pred domom žalobkyne a čakať, kedy vyjde so svojim motorovým vozidlom a sankcionovať ju za porušenie ustanovení zákona o cestnej premávke.

4.7. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom odvolaní poukázala na ohrozenie nehnuteľností susediacich so spornou parcelou žalovaného z hľadiska ochrany zdravia a protipožiarnej ochrany, na Vyhlášku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 94/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú technické požiadavky na protipožiaru bezpečnosť pri výstavbe a pri užívaní stavieb s tým, že nie sú dodržané prístupové vzdialenosti od komunikácie k nehnuteľnostiam obyvateľov intervenient dôvodil, že uvedené nemá žiadny význam pre merito rozhodnutia v tejto veci a zároveň, že stanovisko požiarneho zboru je obligatórnou náležitosťou pri vydávaní stavebného povolenia. Požiarne zbor je v stavebnom konaní dotknutým orgánom. Ak by neboli zabezpečené prístupové vzdialenosti, resp. ďalšie podmienky vyžadované požiarными predpismi, tak by stavebný úrad nemohol vydať stavebné povolenie. Navyše zo strany Žatevnej ulice k nehnuteľnosti žalobkyne sú splnené limitné vzdialenosti vyžadované Vyhláškou Ministerstva vnútra SR č. 94/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú technické požiadavky na protipožiaru bezpečnosť pri výstavbe a pri užívaní stavieb. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí niečo iné, opäť nepredložila k svojmu tvrdeniu žiadny dôkaz.

4.8. Pokiaľ odvolateľka vytýkala súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s tým, na základe akého rozhodnutia osadil intervenient legálne na parcelu vo vlastníctve žalovaného kovové a neskôr kamenné stĺpiky, intervenient uviedol, že táto skutočnosť nemá absolútne žiadny význam pre merito rozhodnutia v tejto veci. Ďalej pre informáciu súdu uviedol, že v minulosti boli osadené betónové stĺpiky, avšak nie pri pozemku žalobkyne, ale oveľa ďalej a to z dôvodu, že v tom čase vlastníčka tejto nehnuteľnosti začala bez akéhokoľvek povolenia rozširovať chodník a následne začala jazdiť so svojim SUV priamo cez zeleň a asfaltové plochy určené pre športové účely na komunikáciu, čím dochádzalo nielen ku škodám na zeleni v správe intervenienta, ale aj k ohrozovaniu života a zdravia detí hrajúcich sa na ihrisku. Súčasný vlastníak tejto nehnuteľnosti parkuje na riadnom parkovisku a stĺpiky boli odstránené.

4.9. K námietkam odvolateľky, týkajúcim sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdom prvej inštancie intervenient uviedol, že súd prvej inštancie nielen ústavne konformne odôvodnil svoje rozhodnutie, ale poukázal aj na zákonné ustanovenia, ktorými sa pri svojom rozhodovaní riadil. Aj keď súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale len podstatné pre meritorne rozhodnutie veci, aj k tejto skutočnosti sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dostatočne vyjadril. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Napadnuté súdne rozhodnutie je spravodlivé, ktoré je aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) presvedčivé a s dostatočnými dôvodmi, na základe ktorých je založené. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

4.10. Odvolaciemu súdu intervenient navrhol, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Ďalšie vyjadrenia do spisu doručené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to

dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. mája 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, ako vecne správny potvrdil (§ 387 C.s.p.).

7. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti žalobného nároku. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

10. Odvolací súd považuje predovšetkým za potrebné uviesť, že obsah odvolania žalobkyne vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, nie je spôsobilý spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku predmetného rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v nich uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne zamietol, postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p., ako vecne správny potvrdil.

11.1. Odvolateľka v odvolaní dôvodila tým, že v konaní o určenie, či došlo k vydržaniu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu nie je nutné preukazovať existenciu skutočného právneho titulu, žalobca sa môže úspešne domáhať určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu aj z dôvodu domnelého právneho titulu, teda, že pri zachovaní jeho dobromyseľnosti je presvedčený, že mu takýto domnelý právny titul svedčí. V tejto súvislosti poukázala na to, že ako nadobúdateľka riadne v stavebnom konaní povoleného a skolaudovaného rodinného domu bola oprávnená presvedčená, že má právo prejazdu do rodinného domu, v opačnom prípade by sa muselo jednať o nepovolenú stavbu, ďalej na to, že nebola rušená po dobu približne 15 rokov v prístupe k nehnuteľnosti vrátane vjazdu motorovým vozidlom, ako aj na to, že príslušný stavebný úrad vzal na vedomie a povolil stavbu prístreškov pre vozidlá a garáže a že disponovala povolením obecnej polície a obce na vjazd svojim motorovým vozidlom do rodinného domu. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje na to, že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti,

že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí, ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus); ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul nasvedčuje. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré nasvedčujú v prospech oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdacie titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Dobromyseľnosť, ako kategória patriaca do vnútornej sféry držiteľa, môže byť v praxi subjektívne držiteľom vyvodzovaná z najrozmanitejších skutkových okolností (právne relevantných, ale aj irelevantných). Posúdenie, či držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, nemôže ale vychádzať iba zo subjektívnych predstáv držiteľa. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu [prípadne aj len domnelého (putatívneho)] nadobudnutia vlastníctva. Vlastníctvo (okrem prípadov nadobudnutia ex lege) sa nadobúda najmä dedením, kúpou, darovaním, výmenou. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad (a) dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku, (b) neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci, (c) kúpna alebo darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 17/2016, zo dňa 24.4.2017, na ktoré vo svojom vyjadrení poukázal aj žalovaný, sp. zn. 6 Cdo 212/2022, zo dňa 29.3.2023).

11.2. Pokiaľ žalobkyňa svoju dobromyseľnosť odôvodňovala tým, že 15 rokov využívala sporný chodník aj na prejazd motorovým vozidlom, pričom v tom nebola rušená odvolací súd uvádza, že žalovaný v konaní preukázal, že sporná časť parcely je tvorená čiastočne chodníkom pre peších, vedených od existujúcich bytových domov k Žatevnej ulici a čiastočne zeleňou, nie je prístupovou komunikáciou s parametrami a technickým určením na prejazd vozidiel, v prípade prejazdu vozidiel by dochádzalo ku kolízii s chodcami (súborné stanovisko sekcie dopravy, odd. dopravného inžinierstva zo dňa 4.9.2018, č. I. 51 spisu), čím preukázal účelové využitie predmetného chodníka. Skutočnosť, že žalobkyňa dlhoročne využívala sporný chodník aj na prejazd motorovým vozidlom, bez súhlasu vlastníka a konala tak v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi z oblasti územného plánovania na zabezpečenie súkromného prejazdu vozidlom, nemožno považovať za nerušený dobromyseľný výkon práva. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa svoje tvrdenie, že disponovala povolením mestskej časti ako aj povolením obecnej polície na vjazd svojim motorovým vozidlom do rodinného domu cez spornú časť parcely, nepreukázala, v konaní takýto dôkaz nepredložila.

11.3. Pokiaľ odvolateľka argumentovala v stavebnom konaní povoleným a skolaudovaným rodinným domom, odvolací súd poukazuje na to, že v konaní nepredložila dokumentáciu súvisiacu so stavebným povolením jej rodinného domu, prípadne kolaudačným rozhodnutím, ktorými by preukázala, že vstup na pozemok by mala zabezpečený zo spornej časti parcely, pozemku žalovaného parcely reg. „C“ č. XXXX, K.. Ú.. F.. Odvolací súd zároveň poukazuje na vyjadrenie intervenienta v konaní, podľa ktorého právny predchodca žalobkyne mal prístup zabezpečený ku komunikácii na ulici W. D.. Svedčí o tom aj adresa žalobkyne, ktorá je W. D. Č.. XX/B.

11.4. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní namietala, že príslušný stavebný úrad vzal na vedomie a povolil stavbu prístreškov pre vozidlá a garáže, odvolací súd sa stotožňuje s námietkou žalovaného, že list intervenienta č. OR/7770/06/Só, zo dňa 28.9.2006 (č. I. spisu 181 v. v.) nemá povahu meritórneho rozhodnutia, v ktorom by príslušný stavebný úrad riešil vzťah k pozemku v zmysle § 58 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb., preto ho nemožno považovať za právny titul nadobudnutia vecného bremena. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že ohlásenie drobnej stavby sa týkalo letnej kuchyne a prístrešku na parkovanie auta, teda nie garáže, ako uvádza odvolateľka v odvolaní.

11.5. Odvolateľka v odvolaní namietala, že v konaní nebolo preukázané, že predmetná komunikácia nachádzajúca sa na parcele C KN č. XXXX, K.. Ú.. F., je chodníkom. Uvedené tvrdenie žalobkyne nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na územnoplánovacia informáciu zo dňa 11.9.2018, ako aj stanovisko oddelenia dopravného inžinierstva zo dňa 24.8.2018, ktoré v konaní predložil žalovaný (č. I. spisu 51). V zhode so žalovaným odvolací súd uvádza, že územnoplánovacia informácia je oficiálny dokument, ktorý vydáva obec a ktorým sa preukazuje

účelové využitie pozemkov, súladnosť s platným územným plánom mesta a iné podstatné skutočnosti vychádzajúce z územnoplánovacej dokumentácie, schvaľovanej podľa § 11 ods. 5 písm. b/ zákona Slovenskej národnej rady č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov a § 26 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov. Uvedená odvolacia námietka žalobkyne tak nemá opodstatnenie.

11.6. Odvolateľka v odvolaní poukazovala na to, že je možné dopravnou značkou alebo dopravným zariadením umožniť (vo výnimočných prípadoch, akými nepochybne je aj jej zdravotné postihnutie) používať chodník aj inak ako len pre chodcov. Uviedla, že opakovane navrhovala, aby žalovaný v súčinnosti s intervenientom takýmto spôsobom umožnil využitie prístupovej cesty aspoň jej alebo obyvateľom rodinných domov. V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou odvolací súd opätovne poukazuje na súborné stanovisko sekcie dopravy, odd. dopravného inžinierstva zo dňa 4.9.2018 (č. I. spisu 51), podľa ktorého záujmová časť parcely je tvorená čiastočne chodníkom pre peších, vedeným od existujúcich bytových domov k Ž.j ulici a čiastočne zeleňou a nie je prístupovou komunikáciou s parametrami a technickým riešením určeným na prejazd vozidiel. Sporný chodník teda svojimi parametrami a technickým riešením nie je spôsobilý na prejazd motorovými vozidlami, preto odvolací súd uvedenú námietku žalobkyne nepovažuje za dôvodnú.

11.7. Podľa odvolateľky sú v dôsledku existujúcej situácie ohrozené nehnuteľnosti susediace so spornou parcelou žalovaného aj z hľadiska ochrany zdravia a protipožiarnej ochrany. Odvolací súd, v zhode s intervenientom poukazuje na to, že požiarne zbor je v stavebnom konaní dotknutým orgánom (§ 61 zákona č. 50/1976 Zb.) a ak by neboli zabezpečené prístupové vzdialenosti, resp. ďalšie podmienky vyžadované požiarными predpismi, tak by stavebný úrad nemohol vydať stavebné povolenie.

11.8. Odvolateľka namietala, že v konaní nebolo dostatočným (resp. žiadnym) spôsobom preukázané, na základe akého rozhodnutia osadil intervenient legálne na parcelu vo vlastníctve žalovaného kovové a neskôr kamenné stĺpiky. Keďže v konaní bolo jednoznačným spôsobom preukázané, že žalobkyňa nenadobudla právo vecného bremena, ktorého sa určovacou žalobou domáhala, námietka, na základe akého rozhodnutia osadil intervenient na pozemku vo vlastníctve žalovaného kovové, resp. murované zábrany, nemá právnu relevanciu.

11.9. Odvolateľka vytýkala súdu prvej inštancie, že sa vôbec nezaoberal ďalšími spornými skutočnosťami, ktoré v konaní neboli vyhodnotené, pričom neboli ani predmetom dokazovania, okrem iného sa nezaoberal možnosťou zriadenia vecného bremena súdnym rozhodnutím v prospech žalobkyne, nakoľko žalobkyňa nemá inú možnosť, ako sa dostať na svoju nehnuteľnosť motorovým vozidlom, pričom spĺňa všetky náležitosti na zriadenie vecného bremena. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom sporu je určovacia žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že jej patrí právo vecného bremena, spočívajúceho v práve prechodu a prejazdu motorových vozidiel cez pozemok žalovaného parcelu reg. C č. XXXX, K.. Ú.. F., ktoré právo, podľa jej tvrdenia, nadobudla vydržaním, takto skutkovo vymedzila svoju žalobu (§ 132 C.s.p.). Preto súd prvej inštancie nemal dôvod zaoberať sa možnosťou, resp. nemožnosťou zriadenia vecného bremena súdnym rozhodnutím v prospech žalobkyne. Uvedenú odvolaciu námietku odvolací súd tak nepovažuje za dôvodnú.

12. Ako vecne a právne správne potvrdil odvolací súd aj výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými tento priznal žalovanému a intervenientovi, ako plne procesne úspešným v konaní, nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.)

13. Žalovaný a intervenient boli aj v odvolacom konaní plne procesne úspešní, preto im odvolací súd, postupom podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).